

UNITÁRIUS ÉLET

V. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

1951 FEBRUÁR 15.

ISTENNEK

kegyelmességét és bölcsességét az Krisztus által kívánunk minden híveknek.

Az Istennek templomában épületire legelőször együgyűképpen és röviden akartuk megmutatni, miképpen a pokolbeli ördög az Antikrisztus által meghomályosította az Istennek igaz tudományát és lassan-lassan miképpen vőtt erőt és épített. Másodszor, miképpen rontatott meg és rontatik naponként az ő szájának lelkének általa. Harmadszor meg akartuk mutatni, melyik légyen az igaz Atya Istenről és ennek az ő fiáról, a Jézus Krisztusról és a megszentelő lélekről való igaz tudomány, mely a prófétáknak írásokban kiadattatott, hogy megismerve az Istennek ígéinek tisztaságát, az Antikrisztusnak bélyegét, atyámfia keresztyén, levetessed és az te Krisztusodat és annak az ő ígét követessed és bocsúlhedd. Negyedszer az tanítóknak ilyen visszavonásokban lehetetlen, hogy sokoknak szűvők meg ne szomorítsassék, meg akartuk mutatni, mihöz tartsa az keresztyén ember önnét magát és miképpen az idvességnek aztán bátran járhasson és az Istennek igazsága felül itéletet tehessen.

Ertjük, hogy sokan szidalmaznak és mi felőlünk különbet magyaráznak, de az Úr Isten legyen ítélő bíró mi köztünk és a mi vádolóink között. Reménylünk pedig, hogy a hívek megértve az mi vallásunknak igazságát, jobb itéletet tesznek mi felőlünk.

Mi bizonyára hálákat adunk az Istennek, ki minket naponként az emberi tévedésektől megszabadít és az ő fiának, az Krisztusnak országába béviszen, és a mi kegyelmes fejedelmünknek szárnya alatt az pokolbeli ördögnek és minden kegyetleneknek dihéssége ellen megótalmaz. Könyörgünk azért az Atya Istennek az Jézus Krisztus által, hogy ezt az ő kegyelmességét mi bennünk naponként megőregbítse és az mi fejedelmünket mind testben s mind lélekben megáldja és megerősítse, hogy az ő dicsőséges királyának, az Jézus Krisztusnak országa az ő birodalmában épüljön és az választottaknak lehessen igaz örömek.

Az mi lelkiismeretünknek az ő bizonyosága vigasztal minket, hogy az mi ellenségink ömagokban megszegyenülnek, holott nem Istennek ígéivel, hanem szidálommal vetélkednek velünk és oly dolgokat hintgetnek felőlünk, kiket még ál munkban sem láttunk, nem-hogy tanítottunk volna, tudnillik, hogy az asszonyállatoknak lelke nem volna, másodszor, hogy az Isten legyen a bűnnek oka, harmadszor, hogy szabad legyen egy embernek több feleségénél lenni egynél. Efféle hamis vádolásokkal mutatják meg, kinek legyenek fia és miképpen tartsák az Istennek parancsolatját, holott azt mondja, hamis tanú ne légy. Az Atya Isten a Krisztus által erősítsen meg lélekben és igazságban, és az ő kegyelmességének szemeit fordítsa mi reánk. Amen.

Dávid Ferenc,
a megfeszült Jézus Krisztusnak szolgája,
az ő több hív szolgatársaival egyetemben
Erdélyben.

(Dávid Ferenc: Rövid magyarázat:
Előjáró beszéd.)

ÁHITAT

Téged kereslek könnyeimben,
Kétségeim közt Hozzád megyek
Sríveknek vizsgálója, Isten
Terőlad most vallást teszek.
Feltárom szívem rejtekét
S Atyám kiöntöm itt eléd.

Sötétben jártam, tévelyegtem,
Gondatlanul, félig vakon;
Kétségim közt Hozzád megyek
Éltem, éltem sok napom.
Oh jaj, Uram, felébredék,
Mért, hogy Rád ily későn lelök.

(Unit. Énekeskönyv 59. sz. éneke)

Aldott Isten, világok teremője, sóhajok meghallgatója!

Leborulok Előtted, megfáradt gyermeked, ki az életnek szövevényes, homályos útjain oly sokszor eltévedek. Oly sokszor eltávolodom Tőled, és elveszítlek lelkemnek szemel elől. Munkám, kenyérkereső gondjaim elragadnak szent közelségedből és nem láthatom a te igazságaidat. Oh engedd, Uram, hogy most, e csendes pillanatban újra megtaláljalak. Engedd, hogy megfoghassam gondolatban a te simogató s mégis erős kezedet. Tárd fel szemeim előtt az életnek titkait, önmagadnak, szívemnek boldogságát. Ha későre is találtalak meg, oh engedd, hogy most örökre a szívembe zárjalak s onnan soha semmi el ne ragdhasson. Amen.

Márk. ev. X. r. 51—52. v.

„... Mondá Jézus: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig felelő néki: Mester, hogy lássak. — Jézus pedig mondá: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemvilága és követé vala Jézust.”

Olvastad-e már, Testvérem, az itt idézett bibliai szavakat és a velük kapcsolatos történetet? Allegorikus elbeszélése annak, hogy Jézus miképpen gyógyította meg egy vakot Jerikó városában. Minden sora mély tanulságot rejt az olvasó számára. Hiszem, hogy a te szívednek is nagy hasznára lehet.

A bibliairó elmondja, hogy egy szerencsétlen vak ember, névszerint Bartimeus, egy alkalommal a Mestert követők táborába sodródott. S midőn meghallotta, hogy Jézus közeledik, többször fennszóval könyörgött Néki, hogy segítsen baján. Ezen sorokat olvasva önkénytelenül magunkra ismerünk; modern Bartimeusokra, kik ha bajba jutunk, ha nagy csapások érnek, mi is kétségbeesetten fordulunk mindenkihez, kinél segítséget remélünk. Egyesek Istenhez, mások a szentekhez, vagy lelkük rejtett hltforrásához. Állít az élet néha olyan helyzetek elé, melyeknek súlyától emberi erő meg nem menthet. Iyankor szoktunk legkönnyebben Istenhez fordulni. De ahhoz már nem mindenkinél van ereje, hogy miként a vak Bartimeus többször, szüntelenül, vissza-visszatérően ostromolja a mennyi orvost. Mi, emberek, hamar elveszítjük hitünket, s talán egyszeri kísérlet után reményvesztetten fordulunk el Istentől is. Hiába biztatnak minket azok, kik ismerik Isten kegyelmét — miként Bartimeust is biztatták a körülötte állók, hogy „Bízzál”, mi hamar meglankadunk és a hívó szót már nem halljuk, mely talán éppen a legalkalmasabb pillanatban szól meg. — Kétségbeesett, szegény Embertestvérem; neked még senki nem mondta, a fájdalma órája-

2 pld nyomtatva

ban... bízzál...? Biztosan tudom, hogy mondták néked is, de a te hited már erőltet volt; a harcot lelkednek szárnyai törve hanyatlottak alá. Nem gondoltod, hogy szomorúsággá válnak ez az oka?

A vak ember — mikor Jézus megkérdezi tőle, hogy mit akar — szinte átszellemülten mondja, „...hogy lássak” Látni akar. Elvezni Isten nagyszerű kijelentését a természetben. Látni a virágokat, a fákat, a színeket, a csillagokat. S mindereken felismerni magát az Isten.

Testvérem, XX-ik századbeli Ember. Tüled, ha megkérdezné Jézus, vagy mint gyermekkorod meséiben a csodálatos tündérkirálynő, hogy mi a kívánságod: Te mit kérnél tőle? Melyik vágyadat tárnád fel, ha az valóra válhatna? Bizonytal tudom, hogy az éhes kenyeret kérne, — a szomjazó vizet, a szomorú szívűek vidámságot és arcukra mosolyt, — a kőszegbeesettek boldogságot, — a zaklatottak nyugalmat kérnének lelkükbe és környezetükbe, — a háborúságot szenvedők pedig békességet...

Ahány ember, talán annyiféle kívánsággal állna az Élet Fejedelme elé, hogy azokat teljesítse. Oh, mily kevés ember szólna, mint Bartimeus. Milyen kevesen kérnék, hogy elvakult szemből életünkbe világosságot hozzon Ő, ki magát világosságnak nevezte, a bibliaiok szerint. Mily kevesen kérnék, hogy „...Uram, nyisd fel szememet...”

Tudom, azt válaszolod, hogy te, hálá Istennek, nem vagy vak. Te mindkét szemedet használni tudod, ezért nincs miért ezt kérned. Azt hiszed, Testvér, hogy a nézés és a látás ugyanaz. Tévedsz. Hátba tartod tekinteted szüntelenül vagyunkádon, vagy hivatásodon, keskeny földszallagodon, munkaszerszámaidon, jószágaidon, családod dolgain vagy a világeseményeken. Minder még nem bizonyítja azt, hogy látsz is valamit ezekből a dolgokból, vagy különösen e dolgok mögött; hogy látod a világot magát. Ez nem szükségszerűen látás, esetleg csak szemlélődés. Meglátni hivatásodban, munkádban az isteni küldetést — a világeseményekben a Teremtő szándékát és tervét — gyermekeid mosolyában az Anyai ajándékot — magadban, lelkedben feltáratlan istenszűz vadásait... Testvérem, ez a látás. Hiszen, hogy eddig is fel-felmentél a csillagos égre, de nem biztos, hogy megláttad a Kezét is, mely a csillagok útját megszabja. Lehet, hogy eddig is gyönyörködöttél a tavaszi virágok, vagy az égből űde, hirta színe, de nem biztos, hogy észrevetted mindereket mögött az Isten.

Napjaink szegény Bartimeusa, mit kívánsz Istentől ezekben? Vagyont, házvetelést, szórakozást, avagy látást? Mit kérsz Jézustól, ha egyszer lelked mélyén megkérdezi öhajodat. Azt akarod, hogy mint csodálatos felbörgassa kedvedet a világrendet, avagy megérted, hogy mutassa meg neked a világot úgy, ahogy Ő látja; hogy tanítsa meg a pusztá nézelődésén áll, látal is. Hiszem, hogy ezt fogod kérni, mert számunkra ma egyedül ez lehet fontos: meglátni és megkérdezni a jót a rossztól, a helyest a helytelenitől, az értéket a szaktól. Minder megmutatja neked Isten és nagy tanítónk Jézus; csak egy szükséges hozzá — hit — Jézus is ezzel bocsátja el a bibliai vakot. „A te hited megmentett...” Ha hited van testvérem, megkérdezi Isten a pillanatnyi nyamorfogó, hogy „...látod-e a világot?” és a tökéletes boldogságot. Amen.

Bajor János

A Teológiai Intézet világiak teológiája előadás-sorozatában február 2-án dr. Csiki Gábor tett helyi hitvallást: „Hiszem a Szentlelkét” címen. Február 16-án Ferencz József tart előadást: „Az egyházról a közproblémákról”. Március 2-án délután 6 órakor dr. Csiki Gábor: „Hiszem a keresztény anyaszentegyházat és márc. 16-án délután 6 órakor Szász János: „A bűnbocsánat problémája” című előadások kerülnek sorra. A terem fűtve van!

Miért van szükség gyülekezeti munkásokra?

Gyülekezeti munkásokra azért van szükség, hogy kovácsai legyenek annak a győzedelmes unitárius és keresztény öntudatnak, mely bárhová változnak is az idők, rendületlenül vallja, hogy a léleknek szüksége van az Istennel való felírissülésre és hogy istentiszteleti szamadások nélkül süppedékes talajra csúszik az élet. Ha megfeszítettük magunkat, ha valóban csak látogatni járunk is haza a családukhöz, mi az a néhány lelkes, akik itt vagyunk Nagybudapest területén, nem tudjuk ellátni az úgynevezett pásztorális munkát. Segítségre, a híveket látogató kisegítőkre van szükségünk. Keresünk magunk mellé olyan unitárius híveket, akik vállalkoznak arra, hogy lakásuk körzetében időnkint meglátogatták azt a néhány unitárius családot, akiknek bizonyára lelki felírissülést jelentene az egyház részéről, ha valaki otthonukban felkeresné őket. Ha affai figyelemmel kísérik a mai életet, bizonyára megjegyezték már maguknak, hogy milyen nagyszerű módszerrel dolgoznak a mai élet emberei. Amit el akarnak érni, meg akarnak valósítani, azt folyton az érdeklődés közepontjában tartják. Szükséges, hogy mi is időnkint felkeressük híveinket és halkán, szelíden, de emlékeztetően megmondjuk nekik: Ne felejtsetek el: mi unitáriusok vagyunk.

Atyákkiai között vannak néhányan, akik próbálták már a családlátogatás gyönyörű, de bizony nem könnyű munkáját. Ha az ember ismeretlen helyre megy, sohasem tudja, milyen fogadtatásban részesül. Egy azonban bizonyos, minél több családdal kerülünk érintkezésbe, annál többet ismerünk meg az életből. A gyülekezeti munkás a mellett, hogy hasznosan cselekszik az egyháznak, maga is gyarapszik sok tapasztalattal.

A gyülekezeti munkásképző tanfolyamnak általában az lesz a feladata, hogy lelkierőt és bátorságot adjon azoknak, akik most még talán el sem tudják képzelni, hogy ők hogy is vállalkozhatnak olyan munkára, amihez nem értenek, ami elsősorban nem az ő feladatuk. Amit ma minden gyülekezeti munkásnak tudnia kell és amit el kell vigyen magával azokhoz a családokhoz, melyeket meglátogat, az nem valami csodálatos és világrengető tudomány. Nem is kell másfeltekezettűekkel szemben vallásunk igazságával felvértezzék magukat, csak hitet kell vinni. Csak azt kell megéreznék azok, akiket meglátogattunk, hogy akárhogy áll is a világ, mi hiszünk az Istenben, őseinktől örökölt unitárius szent vallásunk módjára. Hiszünk és hitünket kifejezésre juttattuk azzal, hogy nem tagadjuk az Egyházunkat. Nem kell mártírok lennünk. Mindenki, ha akarja, megtalálja a módját annak, hogy jó unitárius módra ma is részt vegyen az egyházi életben. Ehhez természetesen elsősorban az szükséges, hogy először én magam találjam meg a módját ennek. Hiszen a szeretetről nem beszélhet az, akinek a lelke gyűlölettel van tele. A békét nem szolgálhatja az, aki önmagával szemben is hadállapotban van. Hitet nem vihet, még egy jótányit sem az, akinek magának nincs hite. Egyházszeretetről és áldozatról meghallgatásra méltóan csak olyanok beszélhetnek, akik ezekben a dolgokban maguk is jó példát mutatnak.

Keressük azokat a híveinket, akik lelkük tüzevel segítenek erősíteni szent vallásunk éltető melegét. Keressük azokat, akik többek tudnak lenni a langyos unitáriusoknál, akik nemcsak arra vigyáznak, hogy maguk meg ne fagyjanak e világnak tüzeinél, hanem igyekeznek másokat is melegeníteni. Akik átveszik az Evangélium fényét, világosságát és azzal járnak, hogy ne csak ők, hanem általában mások is láttassanak. Keressük az Újszövetségi 70 tanítványt, akik Igeát mondanak és erős akaratúval, de szelíd áldarossággal felnőnek a történelmi idők történelmi feladataihoz.

Pethő István

Nyugalom és megelégedés itt a földön

A földi életben elérhető lelki nyugalom legnagyobb fokának és az igazi megelégedésnek biztosítását csoportok és tömegek részére már sok valódi emberbarát kívánta munkálni. Az embermilliók gondterhelt sokasága is óhajtotta ezt, amint elődeik is sóvárogtak az ősidőktől kezdve. Itt a földön szeretnék volna tehát elérni az olyan szerencsés állapotot, hogy odajuthassanak, amikor legjobb sorsukat egyénenként is bármelyikük saját erejével vagy mások segítségével kihasználhatja. A megelégedés érzését eredményező megnyugvás végülis a boldogság előfeltétele.

Némelyek a bölcs belátás és a lelki kiegyensúlyozottság révén odaérhetnek, hol a panasz és zűgölődés elmúlik, a helyzetben változtatás szüksége vagy ezt célzó megnyilvánulások nem merülnek fel többé. De a kívülről vagy távolról szemlélő észreveszi, hogy a lemondással, a hiúság, az önértékelés, öntudatosság, a magasabb törekvések háttérbeszorulnak a sokszor még a többetértedlő, önmagát szerénnyé nevelő egyéneknek is. Vagy betöltheti egyeseknek lelki világát valamely hatalmas érzelm, aminek boldogító ereje mellett eltörpülnek a világi hívságok, a mindennap örlőhatású gyötrődései. Ekkor pedig már megszűnt a helyzet elemzése és az összehasonlítás indítéka a jobbal, a szebbel. De az elégedetlen nagyobb embercsoportok sorsán javítani méltányosnak, sőt sürgősnek mutatkozott az ideálisan gondolkozók előtt.

A gúnyosan „világboldogítók”-nak nevezett altruista jellemek az elméleti térről olykor a gyakorlatra tértek át. Megvalósítottak olyan községeket, államocskákat, ahol a lehető legtöbb összeütközési tényező eliminálódott. A régmúlt időkben Hindostán királya, Asoka (Asokha), birodalmában, összes alattvalóinak jólétét előbbre helyezte, mint dicsőséges, de véres háborúkat. Róla beszélték, hogy naponként 60.000 budhista koldusnak adott ennivalót és ünnepek alkalmával 300.000 nincstelen ruházott fel Kr. e. 263–226 évi uralkodása alatt. Háromszor ajándékozta minden földi kincsét a budhista szerzeteseknek és mindannyiszor visszavásárolta. Utána több uralkodó gondolkozott hozzá hasonlóan. Minden alattvalójának legalább vasárnapon „a fött tyúkot” Jakab francia király kilátásba helyezte. Az anyagi jólét mellett az életben igazi örömet és megelégedést találni a hatalom birtokosainál sokkal inkább kutatták a nyomort közvetlen szemléletből ismerők. A szép elveket elismerés meg gáncs is érte. Főleg utóbbi. Sőt amíg mások javára munkálkodtak, többen a maguk egyéni sorsát veszélyeztették, mert nem tartoztak azokhoz, akik pozíciójuknál fogva „sértethetlenek” voltak.

Eszményi államalapítást tervezett és részben megvalósítani is megkísérelt Platon. A legbölcsebbek, a legértékesebb emberek kormányzói hatalommal felruházását hangoztatta. Fajnemelési elképzelései is voltak. Kr. e. 387-ben Dionysostól, Syracusa uralkodójától meghívást kapott, hogy királyságát alakítsa át boldog országgá. Az átváltoztatás sehogysem ment és amikor Dionysios látta, hogy előbb is ő kellene filozófussá váljon, nem maradhátna uralkodó, nagy összeveszés lett a vége. Platont állítólag rabszolgának adták el és barátai fizették meg váltságdíját. Morus Tamás „Utópia” című könyve csak elméleti tanácsokat hoz és több helytelen szokást meg szabálytalanságot tesz nevetségessé. Az emberi társadalmak életét ideális irányban akarta volna terelni. VIII. Henrik vallási meggyőződése miatt halálra ítélte a kiváló embert és így, ha akarta volna Morus megvalósítani utópiáját, a halálos ítélet végrehajtása ebben megakadályozta.

Saint Simon főcélja volt a munka uralomra jutása és az emberi nem boldogságát „testvéri egyesülés útján” megvalósítani. Mellőzés, meg agyonhallgatás lett jutalma. Az utópia gondolata nem halt meg vele. Fourier Károly, volt kereskedő, már nemcsak a régi államot és régi gazdasági rendszert támadta, hanem az egész társadalom alapját, a családot is, hogy „annak nyúga alól” felszabadulva, az önzést levetkőzve, boldoggá lehessen az emberiség. Az ő

Diákemlékek

A mult század 80-as éveiben még úgy zajlott a kolozsvári gimnáziummal kapcsolatos kollégiumi élet, hogy a szegény kisdíák kiszolgáltatta a szobában lakó többi diákot. Ez a kiszolgálás abból állott, hogy a szobát, — melyben 10–12 diák lakott — takarította, reggel korán mosdó és ivóvizet hordott, reggel-délben-este piacra járt, kinek gusztusa szerint élelemért, télen fát hordott fel a pincéből. És — még tanulni is kellett.

Minden szobának neve volt. Leginkább egy-egy nagyváros nevével büszkélkedtek a szobák. Így aztán „Róma” nevezetű szobában is egy szegényebb diák volt a kiszolgáló.

Ezzel a római kiszolgáló, második gimnazista diákkal történt meg, hogy azon a télen keserűn hordozta sorsát. Nagy tél volt és rossz cipője úgy elcsodálkozott a szigorú tél tartósságán, hogy elől a szája tátva maradt. A talpa pedig ijedében elbúcsúzott. Csak a szakadozott kapca maradt hű a cipőhöz.

Igen ám! De reggel 6 órakor mosdóvizért kellett mennie elég távol lévő városi közkútra. Karjára fűzte a vizes kantát (Erdélyben a kannát kantának nevezik) és könnyezve csikorgatta a havat lábai alatt. A „kanta” egy füles cserépedény volt, nagy, nyitott szájjal. Ki-ki loccsant belőle a víz és megviselt kabátja oldalára fagyott útközben.

Volt a kolozsvári színháznak egy kedvelt művésznője, akinek nevét a színlapról ismerte a diák. Kantai Teréznek hívták.

Egyik ilyen süvítő széllel tarkázott téli reggel a kiszolgáló diák könnyes szemmel érkezett meg a kanta vízzel. Kabátja oldalához fagyott a loccsanó víz. A szobabeli „nagy” diák — látván a majdnem sírásra fakadó kisdíák elkeseredését — tréfásan akarta vigasztalni és így szólott: — Kit siratsz, Amice?

A keserűség és a tréfás vigasztalás ellentétes pólusai hirtelen szikrát vetettek a kisdíák lelkében és a kesernyész humor kacagásával vágta ki:

— Hát hogyan? Mindennap karonfogva sétálok Kantai Terézzel és bánatos könnyei mégis a kabátomra fagynak.

Nosz! Volt nagy nevetés. A reggeli mosdás vidám hangulatban esett meg. (Pedig a még fűtetlen szobában a hidegvizes mosdásért nem nagyon rajongtak.)

Úgy esett aztán, hogy híre ment ennek a keserű humornak a városba is. Úgy látszott, hogy a hír befurakodott a színház berkeibe is. Mert egyszer lehívatta az igazgató a Kantai Terézzel sétálgató kisdíákot. Néhai Kovács János, a történelem tanára volt az igazgató. Az ilyen „lehívatas” nem volt úgynevezett lelki gyönyörűség.

Szorongva lépett be a kiszolgáló kisdíák a komor igazgatói irodába. Ott volt az igazgatón kívül egy hölgy is. Rövid szótlanság után fekete szakállas arcának szelíd tekintetével az igazgató némi bátorságot öntött a szorongó kisdíákba. Kantai Teréz megsimogatta a már bátorságra éledő kisdíákot, de tekintete megakadt a kisdíáknak feléje tátongó cipőjén.

— No! Elmehetsz, fiam! — vetett véget az igazgató a hármass együttesnek.

Másnap a kisdíáknak a pedellus egy pár viselt, de jó cipőt és vasárnap délutánra „A piros bugyellár” c. népszínmű előadására szóló állóhelyi jegyet adott át azzal, hogy az igazgató úr megengedte a színházba menést.

Kantai Teréz küldte.

Kissolymosi János.

„phalanszter” berendezésével „minden küzdelem és verseny megszűnik, az emberiség egyesül, világnyelv jön létre és csak egyetlen közös cél marad meg; a közboldogság elérése.” „Minden erőt a természet legyőzésére egyesítve, a földből Édenkert válik — az élvezhetővé vált tenger vizén szelídített bálnak viszik át az utasokat. Az ember 7 lábnyira megnő és élettartama 144 évre nyúlik.” — Owen Róbert amerikai területen, Indianában, alapított ilyen utópista községet. Ő a vallást is száműzte a családon kívül és csak a szerinte tisztult erkölcsöt tartotta meg. Neki sem sikerült sokáig fenntartani a községet. (Folytatjuk.)

Dr. Zsakó István.

Mit ad nekem az unitarizmus

Mint a tavaszi esőt beszívja a föld, úgy szívja magába a gyermek lelke mindazt, amit a világról, a felhőről, a karmatról és a könnyecsepről neki mesélnek.

Az én gyermeklelkem nem félt sohasem a pokol ördögétől, a bosszúálló Isten haragjától. Félelmetes, ködös misztika nem zavarta meg gyermekálmaim.

S jött az élet napsugara, orkánja, a megismerés ezer arca. A Szeretet szellemét oltották belém. Ezen keresztül tanultam meg a betűt, ezen keresztül ismerkedtem az emberrel, s a világgal. S amikor ismerkedtem, az én utam szabad út, nem akadályozza azt meg soha semmi dogma. Nekem szabad emberként meg látni a világ és a természet csodáit, nekem szabad emberként követni Jézust, nekem szabad emberként élni. Vajjon segít-e nekem valaki abban, hogy a Szeretet útján haladjak, s a Tökélet felé törekedjek? Vajjon ki, vagy mi támogat, ha utamban megbotlok vagy megtorpanok? Vajjon honnan meritem a lelkem nyugalma?

Az unitarizmus szelleme, a lelkiismeret szabadságának világa. Az unitárius ember nagy harcot vív önmagával azért, hogy valóban ember lehessen. Jézus emberségét, a Szeretet és megbocsátás emberségét harcoljuk ki önmagunkban. Egy nagy Erő szavára, a lelkiismeretünk hangjára.

Nagy felelősség az, ami ránk hárul, hiszen lelkiismeretünk szerint kell élni és cselekedni. Ha elhibázzuk, rajtunk áll vagy bukik. Az akadály ezerfelől bukkan fel s szinte naponta, óráról-órára kell küzdeni azért, hogy emberek lehessünk. De ha ezt elérjük vagy megközelítjük, ránk száll a nagy béke és nyugalom. Ez a lelki béke erősen és mélyen begyökerezett, még akkor is, ha néha könnyek peregnének róla. S ugyanez a nagy béke és nyugalom ül a tengerek mélyén is, a futó felhőkben, a nyíló és a hulló virágokban, a gyermekek és az aggok álmában, — az örök életben.

Az unitarizmusnak köszönöm, hogy ezt az utat természetesnek, egyszerűnek és egyenesnek találom, még akkor is, ha az út sötét éjszakában vagy ragyogó napsugárban, sűrű, bozótos erdőn vagy végtelen pusztaságon át vezet.

Én nem érzek szorongó magányt, mert ezen az úton én nem járok egyedül, sokan járnak erre, a legtöbben azonban nem tudják, hogy ez az unitarizmus útja s ők úgy mint én, mind unitáriusok.

Én az unitarizmusnak köszönöm, hogy közvetlenül kapom az Erőt, hogy tudok küzdeni és hogy érzem a Békét.

Dr. Schey Ilona.

H I R E K

Gyülekezeti munkásképző tanfolyam nyílt meg január 24-én a Misszióház gyülekezeti termében a nagybudapesti hívek részére. A tanfolyam célja, hogy olyan gyülekezeti munkásokat képezzen ki, akik segítőiarsal lehessenek a lelkészeknek családlátogatások, gyermekistentiszteletek tartása és általában a gyülekezeti élet munkálása terén.

A tanfolyam megnyitását Huszti János lelkész áhította vezette be, majd Gyallay Domokos felügyelőgondnok megnyitó szavai után Pethő István egyházköri főjegyző ismertette a tanfolyam célját. A tanfolyamon, amelyen mintegy 40 hallgató vett részt, elméleti és gyakorlati előadások hangzottak el. Előadást tartottak: dr. Csiki Gábor, Pethő István, Ferencz József, Bencze Márton, Győrfi István, Szolga Ferenc. A tanfolyamot február 18-án, az istentisztelet után, a Misszióházban gyakorlati gyermekistentisztelet, mintatanítás fejezi be.

A budapesti egyházközség februári gyülekezeti összejövetelén Pethő István pestszentlőrinci lelkész tartott magasszárnyalású áhitatot, Weres Akos áhítatos előadásban ismertette B.

viszonyát. Az előadás zenei illusztrálását Vándory Erich, a Szabó nővérek, Tiboldi Tiborné, a Vándory-Bertóty-Udvardy-Bozsik vonósnégyes és Deáki Zsolt művészi módon látták el. Záróbeszédet Szolga Ferenc lelkész mondott.

A pestszentlőrinci egyházközség januári összejövetelén Somogyi László róm. kat. plébános tartott nagysikerű előadást. A műsort több művészi szám egészítette ki. — Az összejövetelt Szőke Gyula átiával az élen a pestszenterzsébeti szórványhívek rendezték. A gyülekezet februári összejövetelén Pethő István megnyitót mondott, Szász János polgári lelkész tartott rendkívül tartalmas evangélizációt, Lakatos Éva művészi énekszámait után Sz. Tompa Márta lenyűgöző szavalata, Parajdi Horváth Gizi nagysikerű székely dalai egészítették ki az értékes műsort. — A pesterzsébeti hívek szépen sikerült karácsonyi-ünnepélyével kapcsolatosan közöljük, hogy az ünnepély rendezése s a szeretetsomagok előállítása Szőke Gyula vezetésével a pesterzsébeti hívek áldozatkészségét dicséri.

A pestszentlőrinci gyermekistentiszteletek során legutóbb érdekes filmvetítésben mutatták be apró híveinknek többek között az irgalmas samaritánus történetét. A kis unitáriusok nagy figyelemmel kísérték a filmesített szép történetet, amelyet a jövőben több hasonló vetítés fog követni, minden hónap második vasárnapján d. u. (Legközelebb II. 11-én.)

Fekete Zoltán áti Sopronból írja a következőket: A múltévi 12. számban közölve voltak a Magyar Tud. Akadémia unitárius tagjai. Ezek közül kimaradt egy igen érdemes atyánkfia neve: dr. Kálnoki Bedő Albert, szül. Sepsikörspatakon, 1839-ben. Unitárius lelkész fia. Országos főerdőmester, majd földművelésügyi államtitkár, s nyugalmabavonulása után az apatini, majd a székelykeresztúri kerület országgyűlési képviselője lett. Több nagyszabású szakmunkája jelent meg, részben a Tud. Akadémia kiadásában. A hazai erdészet egyik legkimagaslóbb alakja volt. Meghalt 1918-ban, Kálnokon nyugszik.

Szántó D. Bálint áti az Eötvös Lóránt Egyetemen a jogtudományok doktorává avatták. Gratulálunk!

Halálozás. A szegedi leányegyházközség közszertben álló pénztárnokát, Pál Miklós atyánkfia súlyos csapás érte egyetlen fiának elvesztésével. Pál Ferencet 29 éves korában hosszas szenvedés után ragadta el a halál. A derék ifjút a fronton szerzett betegsége vitte a sírba. A megszorodott szívű gyászolókkal legyen az Úr kegyelme. — Benczédi Ferenc gyógyszerész, néhai Benczédi Domokos volt csegezi lelkészünk fia, 50 éves korában meghalt. Gödöllőn temették el nagy részvét mellett. Béke poraira.

ERDÉLYI POSTA

Az Aranyostordai Egyházkör Mészkon tartott évi rendes köri gyűlésén Gombási János aranyosrákosi lelkészt újra esperesnek választotta.

Bálint Ferenc magyarszóváti lelkészt a román kultuszminisztérium példaadó munkájáért pénzjutalomban részesítette.

A Theológiai Intézet keretében énekvezérképző tanfolyam nyílt. A jelöltek kiképzése, felkészültésgüktől függően, 1—3 évig tart. Az elméleti és gyakorlati kiképzés kiterjed mindazoknak az ismereteknek elsajátítására, melyek az énekvezéri munka eredményes végzéséhez szükségesek.

A hívek áldozatkészségének kiemelendő példáját adták a sárdi egyházközség hívei, akik Sándor Bálint IV. éves hallgató vezetésével a nyár folyamán kijavították templomukat.

UNITÁRIUS ÉLET

Laptulajdonos a Magyarországi Unitárius Egyházkör. Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Csiki Gábor.

Evi előfizetési díja: 12 forint.

Budapest, IX., Högyes Endre-utca 3.

Táv.: 184—602.

örö-nyomda. Bpest. F. v.: Becker Géza.